

Ինչ, մոտ էկեր, բոլոր հազիստներ և քանադորվածներ...

Մարտի 11, 28

Հայրենիք, 2016թ.

№ 9(89)

ԻՆՔՆԱԾՈՒԹՅԱՆ

Հայրենիք 2009թ. մայիսից

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր, 2016թ., №9 (82)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Երիտասարդական համաժողով.....	1
<i>Մամիկոն Ղազարյան</i> Մի՛ հպարտացե՛ք ձեր կարողություններով.....	2
<i>Արուսիկ Ամիրբեկյան</i> Աստծու ձեռքը մեր կյանքում.....	5
Աղոթքը անհրաժեշտություն է հավատացյալի կյանքում.....	9
Վերջին վայրկյանին.....	10
Բաց աչքերդ ու տե՛ս.....	12
Վկայություն. Տիտուսն ինձ բժշկեց.....	13
Լավագույն պարմությունը սիրո մասին.....	14
Նա քեզ չի փախկականը, քանի դեռ չես հրաժարվել... ..	16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ

*Իմ որդեակներս, որ չեզմով նորէն ծննդական ցաւ կը քաշեմ,
մինչև Քրիստոս չեր մէջ չեւակերպի...*

Գաղատացիս 4:19

2016թ. հոկտեմբերի 7-ին և 8-ին Էջմիածին քաղաքում տեղի ունեցավ Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցու երիտասարդական հերթական համաժողովը, որի բնաբանն էր Գաղատացիս 4:19 խոսքը. «Իմ որդեակներս, որ չեզմով նորէն ծննդական ցաւ կը քաշեմ, մինչև Քրիստոս չեր մէջ չեւակերպի...»:

Համաժողովում խոսվեց Քրիստոսը մեր մէջ ձևակերպվելու հիմքի մասին և նշվեց, որ դրա համար անհրաժեշտ հիմքը և անկյունաքարը Քրիստոսն է, իսկ մարդու կողմը հավատքն է: Քրիստոսը մեր սրտերի մէջ հավատքով է բնակվում, ինչի արդյունքում մենք հաստատվում և արմատանում ենք Քրիստոսի սիրո մէջ: Քրիստոս-կյանքը ձևակերպվում է մեր մէջ (Եփես. 3:17), և արդյունքում արտահայտվում են հետևյալ պտուղները.

ա) Բարութիւն: «Վասն զի մենք անոր չեռագործն ենք, Քրիստոս Յիսուսով սրեղծուած՝ բարի գործերու համար, որոնց Աստուած առաջուրնէ

պատրասարեց մեզ, որպէս զի անոնց մէջ քալենք» (Եփես. 2:10):

բ) Արդարութիւն: «Անոր օրերը Յուդա պիտի ազարի, եւ Իսրայէլ ապահովութեամբ պիտի բնակի. ու այս է անոր անունը՝ որով պիտի կոչուի, Տէրը մեր արդարութիւնը» (Երեմ. 23:6), «Արդարին գլխուն վրայ օրհնութիւններ կան. բայց բռնութիւնը ամբարիշտներուն բերանը կը գոցէ» (Առակ. 10:6), «Արդարին տունը մեծ գանձ կայ. բայց ամբարշտին եկամուրներուն մէջ խռովութիւն կայ» (Առակ. 15:6):

գ) ճշմարտասիրութիւն: «Ուստի դուն բոլոր ժողովուրդէն կարող մարդիկ, Աստուծմէ վախցող, ճշմարտասէր ու ազահութիւնը արող մարդիկ ընտրէ, ու ասոնք հազարապետներ, հարիւրապետներ, յիսնապետներ ու տասնապետներ դիւր անոնց վրայ» (Ելից 18:21), «Վասն զի ճշմարտութեան դէմ կարողութիւն մը չունինք...» (Բ Կոր. 13:8):

ՄԻ՝ ՀՊԱՐՏԱՑԵՔ ՁԵՐ ԿԱՐՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՎ

Սիրելիներ, շատ հաճախ մենք որոշումներ ենք կայացնում, ծրագրեր ենք մշակում մեր հետագա աշխատանքի, հոգևոր գործունեության ու տարբեր հարցերի վերաբերյալ և ակնկալում ենք, որ հաջողություն կունենանք: Եթե ուզում ենք հաջողություն ունենալ, նախ՝ պետք է մեր միտքը նորոգված լինի և Աստծու առջև խոնարհություն ունենանք: Սակայն մենք երբեմն չենք մտածում, որ ամեն բանի հաջողությունը կախված է Աստծու կամքից: Երբեմն մեզ թվում է, թե հաջողությունն անչափ մոտ է, ու դրան խանգարող որևէ կասկածելի բան չկա, սակայն վերջին վայրկյանին ամեն ինչ փոխվում է, և մեր ծրագրերը մնում են օդում կախված:

Հիշենք Դուկասի 12-ում հարուստ մարդու մասին առակը: Այնտեղ խոսվում է մի մարդու մասին, որի արտերն առատ բերք տվին: Այդ մարդը մտածում էր, թե ինչ անի, քանի որ բերքը դնելու տեղ չուներ: Ուստի մտածեց. «Այս անեն, քանդեն իմ ամբարները ու ավելի մեծերը շինեն և բոլոր բերք ու բարիքները հավաքեն ու իմ անձիս ասեն. «Ո՛վ մարդ, շատ տարիների համար ամբարված բա-

զում բարիքներ ունես, հանգիստ արա, կե՛ր, խմի՛ր եւ ուրախ եղի՛ր»:

Աստված նրան ասաց. «Անմի՛տ, հենց այս գիշեր հոգիդ քեզնից պահանջելու են, իսկ ինչ որ պատրաստել ես, ո՞ւմն է լինելու»: Այս անմիտ հարուստը հպարտացավ իր սրտում ու հաշվի չառավ Աստծու կամքը: Արդյունքում նրա ուրախությունը փոխվեց տխրության:

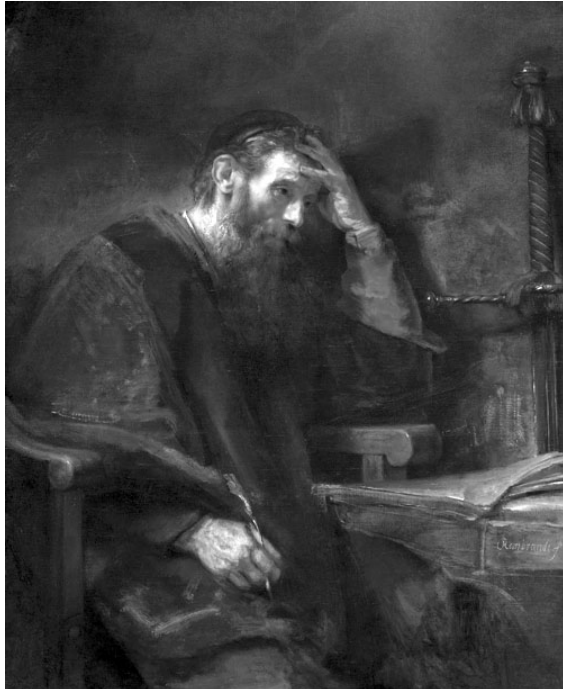
Շատ հավատացյալներ, չգիտենալով Աստծու կամքը և հաշվի չառնելով այն, իրենց տները դրել են գրավի տակ, բանկից փող վերցրել՝ առուտուր անելու և դրամ վաստակելու նպատակով: Սակայն նրանք հաջողություն չեն ունեցել ու կորցրել են ամեն բան՝ թե՛ դրամը և թե՛ տունը՝ մնալով անտուն: Հավատացյալներ-

րից ոմանք էլ իրենց ունեցած գումարը տվել են մեկ ուրիշին, որպեսզի նա այդ գումարը «գործի մեջ» դնի, և երկուսն էլ շահույթ ստանան: Սակայն նրանց այդ ցանկությունը չի իրականացել, որի պատճառով երբեմնի բարեկամները դարձել են թշնամիներ՝ մեղադրելով մեկը մյուսին: Այդ կապակցությամբ Հակոբոս առաքյալն ասում է. «Հիմա մտիկ ըրեք դուք, որ կրեսք՝ այսօր կամ վաղը գնանք այսինչ քաղաքը, մեկ տարի մնանք այնտեղ, առևտուր անենք ու վաստակենք»: (Այսպես եք ասում դուք, որ ոչինչ չգիտեք վաղվա մասին, որովհետև ի՞նչ է ձեր կյանքը. հիրավի մի մշուշ է այն, որ մի պահ երևում է և ապա անհետանում): Մինչդեռ դուք ասելու էք. «Եթե Տերը կամենա, և ապրենք, կանենք այս կամ այն բանը»: Բայց հիմա ձեր ամբարտավանությունով պարծենում եք: Այսպիսի ամեն պարծանք չարություն է (Հակ.4:13-15):

Այստեղ Հակոբոսը չի ասում, որ չի կարելի որևէ բան ծրագրել: Ո՛չ: Իհարկե, մենք պետք է մտածենք, ծրագրենք ու փնտրենք վերի բաները՝ Քրիստոսի հետ հարություն առածի պես, մեր հայացքը հառելով Աստծու խոստումներին: Հողագործը ծրագրեր է կազմում ապագա բերքի սպասումով: Պողոս առաքյալը ծրագրում էր, թե ուր գնա և ինչքան մնա: Սակայն ծրագրելիս միշտ պետք է սրտանց ասենք. «Եթե Տերը կամենա

ու ապրենք ու այս կամ այն բանը անենք» (Հակ.4:15): Քանի որ մեր ամբողջ կյանքն Աստծու ձեռքերում է, մենք չենք կարող ասել, թե ինչ կատախի վաղը: Ամեն ինչ անորոշ է առանց Տիրոջ: Մեր կյանքը հիրավի մի մշուշի նման է, որ մի պահ երևում է և հետո անհետանում: Ուստի պետք է վստահենք ոչ թե մեր ծրագրերին, այլ միայն Աստծուն: Միայն Նա է անփոփոխ: Այո՛, մենք պետք է ծրագրենք՝ տնկենք, սերմ ցանենք, ջրենք, բայց Աստված է աճեցնողը ու բերք տվողը. «Ուստի ոչ տնկողը մի բան է ու ոչ էլ ջուր տվողը, հապա Աստված է, որ աճեցնում է» (Ա Կորնթ. 3:7): Այո՛, մենք պետք է նախատեսենք և գործենք, բայց Աստված է հաջողություն տվողը՝ ըստ Իր կամքի, ուստի միայն Նրան պիտի վստահենք: Մենք չպետք է պարծենանք մեր ունակությամբ և կարողությունով. մեր պարծանքը պետք է Աստված լինի: Եթե մեզ ենք վերագրում Նրան պատկանող գովասանքը, մեղք ենք գործում Նրա դեմ: Իսկ եթե Աստծու գործը վերագրում ենք մեզ և պարծենում, շատ ավելի մեծ մեղք ենք գործում: Գործք. 18:21-ում կարդում ենք, որ երբ Պողոս առաքյալը հրաժեշտ տվեց Եփեսոսի երեցներին, ասաց. «Աստծու կամքով նորից կգամ ձեզ մոտ»: Իսկ խոսելով Ասիայում պատահած նեղության մասին՝ ասում է. «Մենք մեր անձի վրա կրեցինք մահվան վճիռը, որպեսզի մենք

չապավինենք մեր անձին, այլ՝ Աստծուն, որ հարություն է տալիս մեռելներին» (Բ Կորնթ. 1:8,9):

Իսկ երբ նա ծրագրում էր գնալ Հռոմ՝ այնտեղի հավատացյալներից հոգևոր շնորհք հաղորդելու համար, ասում է. «Անդադար հիշում եմ ձեզ իմ բոլոր աղոթքներում՝ աղաչելով, որ թերևս երբևէ ինձ հաջողվի, Աստծու կամքով, գամ ձեզ մոտ ու հոգևոր շնորհներ հաղորդեմ, որպեսզի հաստատվեք» (Հռովմ.1:10-11): Իսկ Կորնթոսի եկեղեցուն գրում է. «Եվ

եթե հարմար լինի, ձեզ մոտ կմնամ կամ կձմեռեմ, որ դուք ճանապարհ դնեք ինձ, ուր էլ գնալու լինեմ. որովհետև չեմ ուզում ձեզ հիմա հարևանցի տեսնել. հույս ունեմ մի որոշ ժամանակ մնալ ձեզ մոտ, եթե Տերը կամենա» (Ա Կորնթ.16:7): Մենք տեսնում ենք, որ Պողոս առաքյալը որևէ գործ ձեռնարկելու կամ որևէ տեղ գնալու համար միշտ ասում է. «Եթե Տերը կամենա»: Նա գիտեր, որ ամեն բան Աստծու ձեռքերի մեջ է, և առանց Նրա կամքի ոչինչ չի կարող լինել: Իսկ եթե մեկը պարծենում է, որ ինքը այս կամ այն գործը կանի ու կհաջողվի, և իր սրտում Պողոս առաքյալի նման չի ասում՝ «Եթե Տերը կամենա», ապա նա պարծենում է իր ամբարտավանությամբ, իսկ այսպիսի պարծանքը չարություն է Աստծու առջև:

Հորդորում ենք ձեզ չվատահել սեփական ունակությանը, այլ ամեն գործում ապավինել միայն Աստծուն, որպեսզի Նա գործակից լինի մեզ հետ ամեն բարի բաների մեջ:

Մամիկոն Ղազարյան

* Դու պարասխանարու ես ոչ միայն այն բանի համար, թե ինչ ես ասել, այլև այն ամենի համար, ինչ չեմ ասել:

* Հիմարություններ խոսում են նրանք, ովքեր իրենց զայրույթն ու անհամբերությունը պարճառաբանում են դժարություններով: Դժարությունները մարդկանց անհամբեր չեն դարձնում, այլ ապացուցում են, որ այդ մարդիկ անհամբեր են: Դժարությունների մեջ ամեն մեկը կարող է իմանալ, թե ինչ է պարունակում իր սիրտը:

Մարտին Լյութեր

ԱՍՏԾՈՒ ՉԵՌՔԸ ՄԵՐ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

Միտելիներ, երբ դիտում ենք երկինքն ու երկիրը, բուսական ու կենդանական աշխարհը, դրանց գույներն ու տեսակները, մեր սիրտը լցվում է մի անասելի ուրախությամբ ու զարմանում ենք, թե ի՞նչ փառահեղ է Աստծու ստեղծագործությունը: Անհավատ մարդն, ընդհակառակը, բնության գեղեցկության ու տիեզերքի ստեղծագործության մեջ չի տեսնում Արարչին. «...Լսելով պիտի լսեք ու պիտի չիմանաք, և տեսնելով պիտի տեսնեք ու պիտի չտեսնեք» (Մատթ. 13:14): Նա մտածում է, որ այն առաջացել է ինքն իրեն՝ տիեզերական մեծ «պայթյունի» պատճառով:

Զարմանում ես, թե ինչպես կարելի է մտածել, որ այսքան գեղեցիկ օրինաչափությունը պատահականության արդյունք է: Հռովմ. 1:20-ում կարդում ենք. «Քանզի աներևույթ բաները աշխարհի սկիզբեն ստեղծվածներովը կիմացվին, կտեսնվին...», այսինքն՝ Աստծու զորությունը, մեծությունը և աներևույթ բաները տեսանելի են դառնում Նրա ստեղծածների միջոցով, որոնք էլ վկայում են Նրա գերիմաստության մասին:

Միտելիներ, արևմուտքի երկրներում շատերը փորձությունների ու դժվարությունների մեջ են ընկնում ոչ թե նրա համար, որ իրենց հալածում

են, որ աշխատանք ու ապրուստի միջոց չունեն, այլ՝ որ իրենց կյանքում չեն կարողանում տեսնել Աստծուն: Նրանք ոչ միայն բնության ու տիեզերքի արարչության մեջ, այլև իրենց կյանքում էլ չեն տեսնում Աստծուն: Անհավատ մարդը մտածում է, որ ինքն աշխատում է ու իր քրտինքով պահում ընտանիքը: Նա իր առօրյա մեջ չի տեսնում Աստծուն: Ըստ նրա՝ եթե նույնիսկ Աստված գոյություն ունի, միևնույնն է, այդ Աստված իր հետ ոչ մի կապ չունի: Միտելի եղբայրներ և քույրեր, մեր կյանքում շատ կարևոր է Աստծու ներկայությունը տեսնելը: Այն երկրներում, որտեղ քրիստոնյաները հալածվում են, նրանց կյանքը Աստծու ներկայության մեջ է: Նրանք շարունակ աղոթքի մեջ են, որովհետև չգիտեն՝ այդ օրը իրենք կենդանի կմնա՞ն, թե՞ ոչ: Կան երկրներ էլ, օրինակ՝ Աֆրիկան, որտեղ մարդիկ այնքան աղքատ են ապրում, որ հանապազօրյա հաց ճարելը պրոբլեմ է, ու ամեն օր չգիտեն, թե ինչ պետք է ուտեն: Իհարկե, այնտեղի հավատացյալներն անընդհատ աղոթում են, թեկուզ հենց իրենց հանապազօրյա հացի համար, ու Աստված հրաշքներ է անում նրանց կյանքում: Իսկ այն երկրներում, որտեղ չկա հացի խնդիր, չկան հալա-

ծանքներ, մարդիկ Աստծուն չեն էլ տեսնում իրենց կյանքում և շատ հաճախ ընկնում են բազմաթիվ փորձությունների ու դժվարությունների մեջ:

Ավստրալիայում մի հեռուստահաղորդում կա՝ «Հարցեր և պատասխաններ»: Մի անգամ հաղորդման հյուրն էր Օքսֆորդի համալսարանի մի քրիստոնյա պրոֆեսոր: Հրավիրել էին նաև բավականին հայտնի մի աթեիստի՝ Ռիչարդ Դոնկին, որ բազմաթիվ աթեիստական գրքերի հեղինակ է: Որոշ գրույցից հետո, հեռուստադիտողների մեծ բազմության առջև այդ աթեիստը հավատացյալին հարցրեց, թե ինչո՞ւ առաջներում Աստված խոսում էր մարդկանց հետ, հրաշքներ էին լինում, իսկ հիմա չի խոսում, ու հրաշքներ չեն լինում: Ուրեմն, եթե այն ժամանակ Աստված ակտիվ էր մարդկանց կյանքերում, իսկ հիմա ոչ, դա նշանակում է՝ միգուցե Նա մոռացել է մարդկանց, միգուցե ինչ-որ տեղ է գնացել, միգուցե մահացել է կամ ընդհանրապես գոյություն չունի: Դա նշանակում է, որ այդ ամենը սուտ է, ու Աստված չկա: Այդ ժամանակ հավատացյալ պրոֆեսորը պատասխանեց. «Աստված երբեք ու երբեք չի դադարել խոսել մարդկանց հետ, Նա խոսում է, բայց մարդիկ դադարել են լսել Աստծուն»:

Գուցե Աստված նաև ձեզ հետ է խոսել, ու դուք չեք լսել: Անպայման չէ, որ Նա մարդկանց հետ խոսի հրաշքներով կամ նշաններով, ինչ-

պես ցանկանում են մարդիկ: Աստված մարդկանց հետ խոսում է տարբեր կերպերով ու տարբեր ձևերով, թեև մարդը ուշադրություն չի դարձնում: Նա կարող է խոսել բնության տարբեր երևույթներով կամ փոքր բաներով, անգամ երեխաների միջոցով:

Դուք արդյոք տեսնո՞ւմ եք Նրա ձեռքը ձեր կյանքում: Ցավոք, վերջին ժամանակներում մենք այնքան զբաղված ենք մեր գործերով, որ միգուցե այլևս չենք տեսնում Աստծուն մեր կյանքում, ու օրեցօր մեր հավատքն ավելի է պակասում: Եվ եթե այդպես շարունակվի, մի օր էլ ընդհանրապես կկորցնենք մեր հավատքը: Եթե մենք հավաքույթից հավաքույթ ենք հաղորդակցվում Աստծու հետ, եթե մեր շփումը Նրա հետ այդքանով է սահմանափակվում, ապա մենք կտարվենք մեր առօրյա գործերով ու կկորցնենք Աստծու ներկայությունը մեր կյանքում: Եբր. 11:6-ում կարդում ենք. «Բայց առանց հավատքի անհնար է Աստծուն հաճելի ըլլալ, վասն զի ան որ Աստծոյ կմոտենայ, պետք է հավատայ որ

Աստված կայ և թե վարձահատույց կըլլայ անոնց, որ զինք կը փնտրեն»:

Սիրելիներ, կանգ առնենք «վարձահատույց կըլլայ» արտահայտության վրա: Հավատացյալը ոչ միայն հավատում է Աստծու գոյությանը, այլ նաև հավատում է, որ Աստված վարձահատույց է լինում բոլոր նրանց, ովքեր Իրեն են փնտրում: Մենք պետք է տեսնենք, որ Աստծու գործը չի դադարել մեր կյանքում. դրա համար էլ է հավատք պետք: Մի քանի տարի առաջ իմ տղայի՝ Դավիթի նշիկները պետք է հեռացնեին: Բոլորս շատ անհանգիստ էինք, հատկապես կինս: Հիվանդանոցում աշխատում էր մեր քույրիկներից մեկը: Նա մեծահասակների բաժնի բուժքույր էր, բայց այդ օրը հերթապահում էր վիրահատարանին կից սենյակում: Այնտեղից նա տեսնում էր վիրահատության ընթացքը և հաղորդագրությունների միջոցով մեզ անընդհատ տեղեկացնում: Վիրահատությունից հետո քույրիկը մեզ ասաց, որ ինքը հիվանդանոցի այդ մասում երբևէ չի աշխատել:

Սիրելիներ, սա մի պարզ դեպք է, կարելի է մտածել, որ դա պատահականություն է, բայց միևնույն ժամանակ կարելի է Աստծու ձեռքը տեսնել նույնիսկ այս փոքր բանի մեջ: Ուրեմն, մենք սա կարող ենք համարել պատահականություն, կամ էլ համարել Աստծու պատասխանը մեր աղոթքին: Երբ մենք տեսնում ենք Աստծու ձեռքը մեր կյանքում, մեր հա-

վատքն աճում է, քանի որ տեսնում ենք, որ Աստված հեռու չէ մեզանից: Մենք տեսնում ենք, որ Նա ոչ թե միայն ուրիշների, այլ նաև մեզ հետ է գործում՝ նույնիսկ մեր առօրյա հարցերում:

Սիրելիներ, Գ.Թագ. 19:11-ում Տերը Եղիային ասաց. «Դո՛ւրս եկ և կանգնի՛ր սարի վրայ Տիրոջ առաջին»: Եվ ահա Տերը անց էր կենում, և մի մեծ ու գորավոր հողմ պատառեց սարերը և կոտրատեց ապառաժները Տիրոջ առաջին: Բայց Տերն այն հողմի մեջ չէր: Եվ հողմից հետո երկրաշարժ եղավ, բայց Տերը երկրաշարժի մեջ չէր: Եվ երկրաշարժից հետո՝ կրակ, բայց Տերը կրակի մեջ չէր, և կրակից հետո՝ մի մեղմ ու բարակ ձայն: Եվ երբ որ Եղիան լսեց այն, երեսը ծածկեց իր վերարկուով և դուրս եկավ ու կանգնեց քարայրի դռանը: Եվ ահա մի ձայն եկավ նրան և ասաց. «Այստեղ ի՞նչ ես անում, Եղիա»:

Սիրելիներ, այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Տերը մեծ երկրաշարժի կամ մեծ փոթորիկի, կամ կրակի մեջ չէր, ինչպես սովորաբար սպասում են մարդիկ, այլ՝ մեղմ ու բարակ մի ձայնի մեջ: Շատ անգամ մենք Աստծուն փնտրում ենք մեծ հրաշքների կամ մեծ «երկրաշարժների», կամ էլ ինչ-որ մեծ բաների մեջ, բայց Աստված երբեմն դրանց մեջ չի լինում, այլ լինում է մի մեղմ ու բարակ ձայնի մեջ:

Կարդալով խոսքի շարունակու-

թյունը՝ տեսնում ենք, որ Եղիան կարծես բողոքում էր Աստծուն ու ասում, որ բոլորին սպանել են, ուխտը քանդել, ամեն ինչ ավերել են, ինքը մնացել է մենակ: Աստված ասում է Եղիային. «Եվ Ինձ համար թողել են Իսրայելի մեջ յոթը հազար հոգի՝ բոլորն էլ այնպիսի մարդիկ, որ ծունկ չծռեցին Բահաղին...»: Եղիան չգիտեր, որ Աստված շարունակում է գործել, որ Նա Իր գործը չի դադարեցրել: Նրան թվում էր, թե ինքը մենակ է մնացել, և շուտով իրեն նույնպես կսպանեն: Բայց Աստված նրան ուզեց ասել, թե՝ Եղիա՛, ի՞նչ գործ ունես այստեղ, չէ՞ որ յոթ հազար հոգի կա, որ ծունկ չի ծռել Բահաղին: Այդ մասին Եղիան չգիտեր: Շատ անգամ մենք չենք տեսնում Աստծուն, որովհետև տեսնում ենք մեր կյանքի միայն մի մասը: Բայց Աստված ամբողջն է տեսնում: Թեպետ մենք մեր սահմանափակ տեսողությամբ չենք կարողանում տեսնել Աստծուն, բայց Նա մեր կյանքում ունի Իր գործը, որի մասին մենք գուցե չգիտենք: Հավատքի սկզբնական շրջանում Աստված մեր շատ աղոթքներին պատասխանում էր, մենք դա տեսնում և ուրախանում էինք ու թվում էր, թե այդպես էլ պետք է լինի ու շարունակվի: Իհարկե, կարող է և այդպես էլ լինել, բայց երբ մենք հավատքի մեջ ավելի ենք հասունանում, այդ ժամանակ Աստծու գործը մեր կյանքում

տեսնում ենք շատ փոքր բաների մեջ, ինչի համար ուրախանում ու փառաբանում ենք Նրան: Իսրայելի ժողովրդի Եզրիկոսից դուրս գալուց առաջ և հետո Աստված շատ մեծ հրաշքներ արեց՝ Եզրիկոսի տասը հարվածները, Կարմիր ծովի բացվելը և անապատի բազում հրաշքները: Բայց երբ իսրայելցիները մտան Քանանի երկիր, որոշ ժամանակ հետո սկսեցին իրենց առօրյայով ապրել, կամաց-կամաց մոռացան Աստծուն, ու այդ մեծ հրաշքները պակասեցին: Սիրելիներ, չլինի թե մենք էլ, առօրյա կյանքով զբաղված լինելով, այլևս չտեսնենք Աստծու ձեռքը մեր կյանքում: Եկե՛ք արթուն լինենք ու ոչ միայն հավատանք, որ Աստված կա, այլև հավատանք, որ Նա վարձահատույց է լինում նրանց, ովքեր Իրեն են փնտրում: Ուշադրություն դարձնենք, որ այստեղ ասվում է, թե՝ Աստված վարձահատույց է լինում ոչ թե նրանց, ովքեր Աստծու տված նվերներն են փնտրում, այլ նրանց, ովքեր փնտրում են Աստծուն: Սա շատ կարևոր է:

Սիրելիներ, եկեք փնտրենք Աստծուն ու սովորենք տեսնել, որ Նրա բարի ձեռքը ամեն օր գործում է մեր կյանքում ու ոչ մի բոլոր մեզ չի մոռանում, այլ պահում ու «...ամեն վայրկյան ոռոգում է մեզ...» (Ես.27:3): Ամեն:

Արարակ Ամիրթեկյան

ԱՂՈԹՔԸ ԱՆՀՐԱԺԵՇՏՈՒԹՅՈՒՆ Ե ՀԱՎԱՏԱՑՅԱԼԻ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

Աղոթքը մեր ներքին կյանքի ամենաանհրաժեշտ բանն է: Աղոթքը մեր հոգու շնչառությունն է Աստծու հոգու մեջ, Աստծու Հոգին մեր հոգիների, սրտերի մեջ է փչում Իր շունչը, որպեսզի կենդանի լինենք: Ով շնչելուց դադարի, հոգևոր մահվան գավակներից մեկն է: Առանց աղոթքի անկարելի է աստվածային գերբնական պարգևներն ընդունել: Մենք Աստծուն կարող ենք ճանաչել Սուրբ Գրքի ընթերցանության և աղոթքի միջոցով: Կուզե՞ս իմանալ, թե ով է Հիսուսը, Սուրբ Գիրքը կարդա՛, կուզե՞ս Նրան անձամբ ճանաչել, աղոթի՛ր: Գնացե՛ք ձեր առանձին սենյակը, այնտեղ առանձնացե՛ք և Քրիստոսին կանչե՛ք, այնտեղ պիտի լսե՛ք Նրա ձայնը, այնտեղ Նա կհայտնվի ձեզ: Այսպես աղոթողը իր սրտի մեջ կընդունի զորություն, ուրախություն և խաղաղություն:

Աղոթքն այն չէ, որ մենք Տիրոջից ինչ-որ բան խնդրենք, այլ այն, որ մեր սրտերը Տիրոջ առջև բացենք, Նրա հետ շարունակական հարաբերության մեջ լինենք: Աղոթքը խնդրանք չէ, այլ Աստծու հետ միացում: Աղոթքը ջանք չէ կյանքի պետք եղած բաներին հասնելու համար, այլ կարիքն է Աստծու ներկայության: Աղոթել՝ չի նշանակում մուրալ, այլ՝ Աստծու մեջ շնչել ու ապրել:

Փոքրիկ մանուկը հաճախ իր մոր մոտ գնալով կանչում է. մայրի՛կ, մայրի՛կ: Նա ոչ միշտ է ինչ-որ բան խնդրում, այլ ուզում է իր մոր մոտ լինել, նրա ծնկների վրա նստել, նրա հետ սենյակից սենյակ պտտվել, նրա ներկայությունը վայելել, նրա հետ խոսել, նրա քաղցր ձայնը լսել: Մանուկի երջանկությունը մոր սերն ու հոգատարությունը վայելելն է: Աստծու գավակները պարգևների չեն ձգտում, այլ փափագում են Նրա ոտքերի տակ նստելով Նրա հետ հարաբերվել:

«Ո՞վ ունեմ ես երկնքում, Քեզանից բացի բան չեմ ուզում երկրի վրա» (Սաղմոս 73:25):

Սափու Սունդար Սինկիի կյանքի
վկայությունների գրքից

ՎԵՐՋԻՆ ՎԱՅՐԿՅԱՆԻՆ

Մի անգամ գնացքով ճանապարհվում էի դեպի տուն: Լեռնային կիսակայարաններից մեկից վազոն մտավ մի երիտասարդ և տեղավորվեց իմ կողքին: Նա մի ամբողջ, գեղեցիկ երիտասարդ էր: Ողջունելուց հետո մենք սկսեցինք զրուցել: Ես նկատեցի, որ զրույցի ընթացքում նա սկսեց շատ ուշադիր նայել ինձ, իսկ հետո անսպասելիորեն հարցրեց.

- Ձեր անունը Բերրի՞ է:

- Այո՛, - պատասխանեցի ես:

- Ես ձեզ ճանաչում եմ, - ուրախացած հայտարարեց նա ու ինձ մեկնեց իր մեծ ու ամուր ձեռքը: - Դուք մեր տանը եղել եք: Ես երբեք ձեզ չեմ մոռանա: Հիշո՞ւմ եք, երբ մեզ այցելեցիք Ադրիանում:

- Օ՛, այո, հիշում եմ:

Այստեղ ես իմացա, որ երիտասարդը Միչիգանի նահանգից իմ լավ բարեկամի որդին է: Ես միևնույն ժամանակ հիշեցի, որ բարեկամիս որդին շատ համառ ու անմիտ անձնավորություն է եղել, թողել է ծնողներին և գնացել Արևմուտք:

Նա մի շատ հետաքրքիր դեպք պատմեց, որի իրական լինելու հարցում համոզվեցի վերջում:

- Ձեր՝ մեր տանը հյուրընկալվելուց ոչ շատ ժամանակ անց ես

վիճեցի հորս հետ և ասացի մի բան, որ չպիտի ասեի ու հենց նույն գիշերը տնից փախա: Մի շաբաթ անց ես Չիկագոյում էի: Ես այնտեղ ծանոթացա ինձ նման՝ հայրական տնից փախած մի երիտասարդի հետ: Մենք ընկերացանք: Մեր երկուսի կյանքում շատ նմանություններ կային, որոնք մեզ մոտեցնում էին: Մենք երկուսս էլ աշխատանք գտանք և շատ շուտով բավականին գումար վաստակեցինք ու գնացինք Դենվեր:

Այնտեղ մենք սկսեցինք անառակ կյանք վարել՝ հարբեցողություն, թղթախաղ և այնպիսի անբարո բաներ, որ հիշելն անգամ զազրելի է: Մի քանի ամիս անց մենք հայտնվեցինք Մեքսիկայի սահմանամերձ Նոգալ քաղաքում:

Մի օր զարեջրատան ետնասենյակում երկու մեքսիկացու հետ թուղթ էինք խաղում: Ինչ-որ բան դուր չեկավ նրանցից մեկին, որն էլ, առանց հապաղելու, ատրճանակը հանեց ու վիրավորեց ընկերոջս՝ Կլարկին: Ես, շփոթված, չգիտեի ինչ անել, երբ լսեցի նրա շշուկը.

- Հովսեփ, ես ենթադրում եմ, որ իմ վերջը եկել է, բայց ես չեմ կարող այստեղ մեռնել: Հանուն իմ թանկագին մոր խնդրում եմ, ինձ դո՛ւրս հանիր այստեղից:

Ես դժվարությամբ նրան դուրս բերեցի և դրեցի մի հաստաբուն ծառի ստվերում: Մի քանի րոպե նա լուռ պառկած էր, քանի որ հագիվ էր շնչում: Հետո անապասելիորեն բացեց աչքերն ու ինձ դիմեց.

- Հովսեփ, ես չեմ կարող հենց այսպես մեռնել... մեզ երկուսիս էլ հայտնի է, որ Աստված կա, և որ Քրիստոսը ողորմած է: Գուցե Նա ի՞նձ էլ ողորմի, եթե մենք Նրան խնդրենք: Խնդրում եմ, աղոթի՛ր ինձ համար: Ես ինքս փորձեցի, բայց չի ստացվում, որովհետև ուժեղ ցավը նեղում է ինձ:

Ես շփոթմունքի մեջ էի: Ինչպե՞ս դիմել Նրան, չէ՞ որ ես անբարո կյանքով էի ապրում: Ու ես գլուխս բացասաբար շարժեցի:

Կլարկը ծանր հոգոցներ էր հանում: Հանկարծ նա նորից աչքերը բացեց ու ինձ դիմեց.

- Բարեկամս, ես հիշողությունս լարեցի, որպեսզի հիշեմ, թե ինչ է ասում Աստվածաշունչը Աստծու ողորմածության մասին, սակայն չեմ կարողանում հիշել: Հիշի՛ր, խնդրում եմ, Աստծու Խոսքից ինչ-որ բան:

Միտքս լարելով՝ կամաց-կամաց հիշեցի այն ամենը, ինչ ինձ սովորեցրել էին մանկությունից: Խոնարհվելով՝ ընկերոջս ականջին սկսեցի արտասանել. «Քանզի Նա այնպես սիրեց աշխարհը...», «Խնդրեցեք և ձեզ կտրվի, փնտրեցեք և կգտնեք, թակեցեք, և ձեզ կբացվի»:

Կլարկն անապատմելի ազահու-

թյամբ էր լսում այս խոսքերը: Հետո նա այնքան հանգիստ ու խաղաղ էր պառկած, որ ինձ թվաց, թե արդեն չկա: Սակայն մի փոքր անց նա բացեց աչքերն ու ասաց.

- Դու չես կարող պատկերացնել, թե ինչքան թանկ եմ Սուրբ Գրքի այս Խոսքերը: Նախկինում երբեք նրանք այսքան ցանկալի չէին եղել ինձ: Կարծես Աստված այդ բառերը հատուկ ինձ համար է ասել: Իսկ հիմա խնդրում եմ, բարեկամս, երգիր փառաբանության մի երգ:

Ես չէի հիշում ոչ մի երգ, բայց հանկարծ մի լույս կարծես ճեղքեց հիշողությունս, և ես սկսեցի երգել: Մինչ ես երգում էի Փրկչի ողորմության մասին, նա աշխատում էր ձեռքը վերև բարձրացնել: Սակայն շուտով թուլացավ և ընկավ: Ես նկատում էի, որ նա, իր ողջ ուժերը հավաքելով, ձեռքը վեր բարձրացրեց՝ կարծես գրկելով կողքին կանգնած մեկին, հետո փայլուն աչքերով նայեց ինձ և ասաց.

- Ամեն բան շատ լավ է, Հովսեփ: Սա խաչն է, ես հասա նրան, ես այլևս նրանից չեմ հեռանա: Մի րոպե անց նրա ձեռքն ընկավ, և ես վախեցած նայեցի նրան... Նա արդեն չկար:

Ինչպես պատմեց Հովսեփը, ընկերոջ մահը նրա վրա շատ մեծ ազդեցություն էր թողել, ինչն էլ նրան բերել էր Տիրոջը: Մի լեռնային գյուղի մոտ նա ջերմորեն սեղմեց ձեռքս ու իջավ գնացքից:

Նույն երեկոյան ես նամակ գրեցի

հանգուցյալ Կլարկի ծնողներին: Ուրոշ ժամանակ անց պատասխան նամակ ստացա Կլարկի մորից: Նա շնորհակալություն էր հայտնում ինձ այդ ուրախ և տխուր լուրի համար: Նամակում մի քանի տող հատուկ ընդգծված էին, որոնք էլ ուզում եմ մեջբերել. «Ես լիովին համոզված էի, որ իմ որդին կփրկվի: Ես նրան ծննդյան օրվանից Տիրոջն էի հանձնել և դաստիարակում էի այնպես, ինչպես կարող է դաստիարակել հոգևոր մայրն իր որդուն: Երբ նա սկսեց անառակ կյանք վարել, ես մեծ

փորձությունով անցա, սակայն հավատքս չսասանվեց: Նրա բացակայության ընթացքում ես անասելի սուգ էի անում և ցավ ապրում: Սակայն համոզված էի, որ երբևէ, գուցե և վերջին վայրկյանին, բայց կհանձնվի Տիրոջը: Ես վստահում էի Աստծուն»: Իսկ վերջում ավելացրել էր. «Եվ չձանձրանանք բարի գործելուց, որովհետև իր ժամանակին կհանձնեք, եթե չթուլանանք» (Գաղ.6:9):

***Նյութի սկզբնաղբյուրը՝ անգլերեն
Թարգմանությունը բնագրից՝
«Նաշի դնի» շաբաթաթերթի***

ԲԱՅ ԱԶՔԵՐԴ ՈՒ ՏԵՄ

Մի իմաստուն մարդ ասաց իր ընկերոջը.

-Նաշի՛ր շուրջդ ու մտապահի՛ր բոլոր դարչնագույն առարկաները:

Սենյակում շատ էին դարչնագույն իրերը: Ընկերը միանգամից մտապահեց:

-Իսկ հիմա,- պատվիրեց իմաստունը,- փակի՛ր աչքերդ ու թվի՛ր բոլոր կապույտ գույնի առարկաները:

Ընկերը շփոթվեց ու բողոքեց.

- Ես ոչ մի կապույտ բան էլ չեմ տեսել: Բոց ուցումով ես մտապահեցի միայն դարչնագույն առարկաները:

Իմաստունը ժպտալով ասաց.

- Բա՛ց աչքերդ ու տե՛ս, թե սենյա-

կում որքան կապույտ գույնի իրեր կան: Այս օրինակով,- շարունակեց իմաստունը,- ցանկացա ցույց տալ քեզ ճշմարտությունը կյանքի մասին: Եթե դու սենյակում փնտրում ես միայն դարչնագույն իրերն ու մտապահում դրանք, իսկ կյանքում տեսնում եք միայն վատը, ապա դու կտեսնես ու բացառապես կնկատես միայն դրանք և միայն դրանք կհիշես քո կյանքում:

Հիշի՛ր, եթե դու փնտրում ես միայն վատը, ապա կգտնես վատը՝ երբեք չնկատելով ոչ մի լավ բան: Ակնկալելով միայն վատը՝ դու բաց կթողնես այն լավը, որն իրականում կա:

Անհայր հեղինակ

ՀԻՍՈՒՄՆ ԻՆՉ ԲԺՇԿԵՑ

1999 թվականն էր, դեռ չէի ապաշխարել: Ես հիվանդացա անհասկանալի հիվանդությամբ: Բժիշկները չէին կարողանում ախտորոշել իմ հիվանդությունը, ու ես համարյա երեք ամիս տանջվում էի: Մի ձայն ինձ կարծես անընդհատ հուշում էր, որ կանչեմ մեր հարևանուհուն՝ Աիդային (նա հավատացյալ էր): Եվ ես կանչում էի նրան, ու մենք աղոթում էինք: Աղոթքից հետո ես ինձ մի փոքր ավելի լավ էի զգում: Մի երեկո ես զգացի, որ արդեն մահանում եմ, նորից կանչեցի Աիդա քույրիկին: Նա սկսեց ջերմեռանդ աղոթել: Հանկարծ նրա ձայնն աղոթքի ժամանակ փոխվեց, կարծես նա չէր խոսում, և ասաց. «Կե՛ր այդ մածուներ, Հիսուսի մի կաթիլ արյունը ունի զորություն՝ քեզ բժշկելու»: (Ի դեպ, ես այդ ժամանակ ոչինչ չէի ուտում, իսկ սեղանին դրված էր հաց և մի աման մածուն): Ես զարմանալի ձևով հնազանդվեցի և կերա ամբողջը: Նորից հաստատական ձայնով ասաց. «Քնի՛ր, այս գիշեր կտեսնես Հիսուսին, և Նա կասի քեզ քո բժշկված լինելու մասին»: Ես ասացի, որ շատ վատ եմ զգում ինձ և չեմ կարող քնել:

Աիդա քույրիկն ասաց, որ բարձր ձայնով փառաբանեմ Հիսուսին և քնեմ: Այդպես էլ եղավ, ես սկսեցի փառաբանել և չզգացի, թե ինչպես քնեցի: Երազիս մեջ տեսա, թե ինչպես Հիսուսը ցույց տվեց իմ օրգաններից մի քանիսը և ասաց, որ ես մաքրված եմ: Այդ պահին արթնացա. արդեն առավոտ էր: Անմիջապես զգացի, որ ամբողջովին ապաքինվել եմ և բժշկություն ստացել: Ուրախությունս անչափ էր, և հենց այդ պահին սրտումս որոշեցի գնալ հավատքի և կյանքս նվիրել Հիսուսին: Ոչ որ չկարողացավ ինձ օգնել, միմիայն Հիսուսը Իր փրկարար արյունով ինձ կյանք տվեց:

Շնորհակալ եմ ինձ համար աղոթողներից և առաջինը Աստծուց, մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսից, որ այդքան ողորմած է բոլոր Իրեն կանչողների նկատմամբ: Ես հասկացա, որ սիրո միաբանությունը կարող է լեռներ տեղափոխել մեր կյանքում, և Աստծու Հոգին հենց այդ ժամանակ է գործում: Փառք Իրեն հավիտյան:

Դավթյան Համիկ
Շենգավիթի տարածք

Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման ձեռք
մեկնել տկարին,

Ո՞վ կարող է Աստծու նման
հասկանալ ցավը քո սրտի,

Երբ մենակ ես ու մոլոր՝ լոկ Նա է
կողքիդ միշտ լինում,

Երբ չի հասկանում քեզ ոչ ոք,
միայն Նա է քեզ հասկանում:

Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման սեր
տալ հավիտյան,

Գուրգուրել քեզ, ասել. «Ես քեզ
հեղհեղ, զավակս»:

Ո՞վ կարող է վշտերդ կիսել,
ցավիդ դեղ դնել ու բուժել.

Միայն Տերը Իր սիրով անբիծ
կարող է քեզ միշտ օգնել:

Երբ խեղդում է քեզ լացը, և
մենակ ես զգում անվերջ,

Հիշի՛ր, որ Տերը կողքիդ է և տալիս
է կյանք հավերժ:

Հ. Դավթյան

ԼԱՎԱԳՈՒՅՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍԻՐՈ ՄԱՍԻՆ

Հիվանդանոցում իմ կողքի մահ-
նակալին պառկած էր 30-ամ-
յա մի հրեա: Նա ստիպված էր եղել
փախչել Ռուսաստանից և արդեն
հասցրել էր շատ դժվարություններ
կրել:

Թոքախտի վերջին փուլում վեր-
ջապես նա հայտնվել էր հիվանդա-
նոցում, որտեղ նրա հանդեպ ցուցա-
բերում էին քրիստոնեական սեր ու
ողորմածություն: Թեպետ նա զգում
էր, որ իրեն ապրելու շատ քիչ ժա-
մանակ է մնացել, միևնույնն է, չէր
հավատում ո՛չ Աստծուն, ո՛չ հետմա-
հու կյանքին՝ ենթադրելով, որ մահ-
վան հետ ամեն բան ավարտվում է:

Երբ ինձ առաջին անգամ թույ-
լատրեցին վեր կենալ և դուրս գալ

հիվանդասենյակից, նա ինձ խնդրեց
գրադարան այցելել և իր համար
գիրք բերել: Ես խոստացա կատարել
խնդրանքը, եթե իմ հիվանդ ուղբերը
թույլ տան, ու հարցրի, թե ինչ գիրք է
ցանկանում կարդալ: «Բերե՛ք ինձ մի
հին, լավ սիրո պատմություն, բայց որ
անպայման հետաքրքիր և ուշագրավ
լինի», - ասաց նա:

Ես դուրս եկա՝ ինքս ինձ կշտամ-
բերով, թե ինչու հարցրի, որովհետև
եթե չհարցնեի, ապա իմ ճաշակով մի
բան կընտրեի, իսկ հիմա պետք է
ստիպված կատարեի նրա խնդ-
րանքը:

Գրադարանի ճանապարհին ես
Աստծուն խնդրեցի ցույց տալ ինձ
ճիշտ գիրքը, որը կարող էր նաև

օգուտ բերել մահամերձ այդ մարդուն: Միջանցքներով ու հարկերով երկար քայլելուց հետո ինձ վերջապես հաջողվեց հասնել հիվանդանոցի գրադարան: Երբ բացեցի գրքերի պահարանը, հայացքս միանգամից ընկավ Աստվածաշունչի վրա, և ես հիշեցի այս խոսքերը. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ իր միածին Որդուն տվեց, որ ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Վերցրի Աստվածաշունչը: Վերադառնալով հիվանդասենյակ՝ բացեցի այդ խոսքը՝ Հովհաննեսի 3.16-ը, դրեցի հրեայի անկողնու վրա և մատով ցույց տվեցի ընդգծված այդ խոսքը:

Կարդալով՝ նա լուռ նայեց ինձ, հետո Աստվածաշունչին: Հետո մտա՛հոգ ժպիտով արտաբերեց. «Ա՛յ դու, խորամանկ»:

Ես, համարձակությունս հավաքելով, ասացի, որ դա երբևէ գրված ամենալավ և ուշագրավ սիրո պատմությունն է:

Թվում էր, թե այդ անհավատ մարդը խորապես ցնցված էր աստվածային սիրո լուրից: Այդ օրվանից նա ամեն օր Աստվածաշունչ էր կարդում:

Կարդացածի մասին որևէ խոսակցություն նա չէր սկսում, թեև արդեն ուժ էլ չունեի որևէ խոսակցություն սկսելու: Հաճախ, երբ թուլությունը գլուխ էր բարձրացնում, Աստվածաշունչը մնում էր բացված նրա

կրծքի վրա, կամ էլ փակ՝ ձեռքերի մեջ: Այդ տեսարանը խորապես հուզում էր ինձ:

Մի անգամ, երբ հիվանդը քնել էր, նրան խնամող բուժքույրը փորձեց զգուշորեն վերցնել Աստվածաշունչը: Նա միանգամից արթնացավ և չէր հանգստանում, մինչև նորից իր ձեռքում հայտնվեց Սուրբ Գիրքը:

Երբ մի քանի շաբաթ անց ինձ թույլատրված էր լքել հիվանդանոցը, նա ցանկացավ ինձ հետ գալ և մնալ ինձ մոտ, ինչը, ցավոք, ոչ մի կերպ հնարավոր չէր, քանզի նրա առողջությունն օրեցօր վատանում էր:

Ինձ որոշ ժամանակով ուղարկեցին գյուղ՝ կազդուրվելու, որից հետո ես վերադարձա տուն: Հաջորդ օրն շտապեցի հիվանդանոց: Ընկերոջս անկողնում արդեն ուրիշ հիվանդ էր պառկած: Ինձ հայտնեցին, որ նա մահացել է մի քանի օր առաջ: Բուժքույրը, որ այդ պահին նրա մոտ էր եղել, ասաց, որ մահանալիս հրեան չէր դադարում Հիսուսի անունը կանչել, և նրա դեմքը անօրինակ երջանիկ էր ու փայլուն:

Իմ սիրտը ցնծում էր ուրախությունից: Ես այնքա՛ն շնորհակալ էի Աստծուց, որ Իր բարեհաճությամբ ինձ օգտագործել էր այդ մահամերձ հիվանդին աշխարհի ամենահիասքանչ սիրո պատմության հետ ծանոթացնելու գործում:

Աղբյուր՝ bogoblog.ru

Նա քեզ չի տա իսկականը, քանի դեռ չես հրաժարվել կեղծից

Երբ Սյուզին վեց տարեկան էր, իր ամենաթանկարժեք իրը համարում էր մարգարտե մանյակը: Այն, որ մարգարիտն արհեստական էր, նրան բացարձակապես չէր մտահոգում: Նա ամենուր կրում էր այն ու ողջ օրը դրանով խաղում:

Աղջիկը սիրում էր մարգարիտ, բայց փոքրիկ աղջնակի առաջին մեծ սերը իր հայրիկն էր: Երբեմն հայրը ստիպված էր լինում աշխատանքի բերումով գործուղումների գնալ ու մի քանի օր բացակայել: Նրա վերադարձի օրը տանը միշտ տոն էր լինում: Երբ Սյուզին մեծացավ, հաճախ հիշում էր, թե ինչպես մի օր հայրիկը մեկ շաբաթով մեկնեց Արևելք: Իսկ երբ վերջապես տուն վերադարձավ, ողջ օրը դստեր հետ անցկացրեց: Եվ երբ Սյուզին պատրաստվում էր գնալ քնելու, հայրը հարցրեց.

- Դու ինձ սիրո՞ւմ ես:
- Այո՛, հայրիկ: Ես աշխարհում ամեն ինչից շատ քեզ եմ սիրում:
- Ամեն ինչի՞ց:
- Ամեն ինչից:
- Հայրը մի պահ լռեց:
- Ավելի շատ, քան քո մարգարիտ-նե՞րը: Դու ինձ կտա՞ս քո սիրելի մարգարիտները:
- Հայրիկ, բայց ախր ես չեմ կարող այդ անել,- պատասխանեց դուստրը,- ես սիրում եմ իմ մարգարիտները:
- Ես հասկանում եմ,- ասաց հայ-

րը, համբուրեց նրան ու բարի գիշեր մաղթեց:

Այդ գիշեր Սյուզին շատ մտածեց հոր խոսքերի մասին: Արթնանալուց հետո նույնպես հոր խնդրանքը նրա մտքից չէր հեռանում, և ողջ օրը նա այդ մասին էր մտածում:

Եվ, վերջիվերջո, նա մոտեցավ հորն ու մեկնեց իր մարգարտե մանյակը:

- Հայրիկ, ես սիրում եմ քեզ ավելի շատ, քան այս մանյակը: Ահա, վերցրո՛ւ:

- Ես այնքա՛ն ուրախ եմ այդ լսելու համար,- ասաց հայրը, հետո վեր կացավ ու բացեց իր ճամպրուկը:- Ես քեզ համար նվեր եմ բերել:

Նա Սյուզին մեկնեց մի փոքրիկ տափակ տուփ, և երբ աղջիկը բացեց այն, շունչը մի պահ ընդհատվեց: Այնտեղ մարգարիտ էր: Իսկական մարգարիտ...

Ի՞նչ ես կարծում, գուցե քո Հայրը նո՞ւյնպես ցանկանում է ինչ-որ բան նվիրել քեզ: Նա առաջարկում է քեզ իրական սեր: Նրա հավատարմությունն իրական է: Նա քեզ բնօրինակը չի տա, քանի դեռ չես հրաժարվել կեղծից:

Ինչպիսի՞ «մարգարիտներից» դու պիտի հրաժարվես, որպեսզի արդարացնես Նրա հույսերը: Ո՞ր կեղծ զարդերը պետք է դեն նետես: Արդյոք կարո՞ղ ես ամենափոքր պարզևն անգամ փոխել Աստծու ճանաչողության գերագույն պարզևնով:

ՄԻՐՈ ՊԱՏՎԻՐԱՆ

Նոյհ. 13: 34

Եկե՛ք անկեղծ սիրենք իրար,
Սերն է երկինք ժառանգելու:
Բացի սիրուց պարարք չմնանք
Մեր սրտերում մենք իրարու:

Եկե՛ք անկեղծ ներենք իրար,
Սիրով նայենք մենք իրարու,
Սուրբ համբույրով փարվենք իրար,
Սերն է երկինք ժառանգելու:

Իրար ժպտանք հանդիպելիս,
Պարզ աչքերով նայենք իրար,
Աչքերի մեջ Տեր Հիսուսի
Անկեղծ սիրո խորհուրդը կար:

Թող շիաղասն մեր շուրթերը
Կեղծ նենգության քրթիռներով,
Հայելու պես պարզ է սերը,
Եկե՛ք սիրենք անկեղծ սիրով:

Թե չսիրենք այսպեղ ահա,
Շատ քան ունենք կորցնելու,
Խորհուրդն այս ես Աստծուց առա,
Սերն է երկինք ժառանգելու:

ՉԱԽՈՐԴՈՒԹՅԱՆ ՄԵ՞Ջ ԵՍ

«Ահա քեզի կը պատուիրեմ, զօրացիր ու քաջասիրտ եղիր, մի վախճար ու մի զարհուրիր, քանզի քու ամէն երթալու փեղերդ քու Տէր Աստուածդ քեզի հետ է»

Հեւու 1:9

«Ուարի վաղուան համար հոգ մի ընէք, վասն զի վաղուան օրը իրեն համար հոգ պիտի ընէ, հէրիք է օրուան իր նեղութիւնը»

Մատթ. 6:34

«Եւ քու ժամանակներուդ հասարարութիւնը, ու փրկութեանդ զօրութիւնը իմաստութիւն ու գիտութիւն պիտի ըլլայ. Տէրոջը վախը անոր զանձն է»

Եսայա 33:6

«Եւ Մովսէսը ըսաւ ժողովուրդին, մի վախճար, կայնեցէք, ու փեւէք Տէրոջը փրկութիւնը զոր այսօր պիտի ընէ չեզի վասն զի ասօրուան չեր փեսած Եգիպտացիները մէյմըն ալ պիտի չտեսնէք յաւիտեան: Տէրը չեզի համար պիտի պարերազմի, ու դուք լուռ կեցէք»

Ելից 14:13-14

«Սակայն ես միշտ քեզի հետ եմ, Դուն իմ աջ չեղքէս կը բռնես»

Սաղմոս 73:23

«Ամէն ժամանակ անոր յուսացէք, ով ժողովուրդ. Անոր արջն սիրտերնիդ քափեցէք. Աստուած ապաւեն է մեզի»

Սաղմոս 62:8